

การกำหนดความผิดอาญฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย

CRIMINAL DETERMINATION FOR OFFENSE OF TRESPASSING ON RESIDENTIAL PREMISES*

เอกพงษ์ สารน้อย**

เจนจิรา ลำลีศรี***

1. บทนำ

สิทธิอันเกี่ยวกับชีวิตส่วนบุคคลคือสิทธิในความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย ที่อยู่อาศัย สิทธิในทรัพย์สินต่างๆ และการติดต่อสื่อสาร กล่าวคือมนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิในชีวิตและร่างกายของตน โดยปราศจากการถูกล่วงละเมิดโดยมิชอบจากบุคคลอื่น สิทธิเสรีภาพในเคหสถาน หรือที่เรียกว่า “บ้าน” บ้านเป็นสถานที่อยู่อาศัยสามารถอยู่อย่างสงบสุข ปราศจากสิ่งใด ๆ มารบกวน แม้แต่อำนาจของรัฐผู้อื่นจะเข้าไปภายในบ้านโดยปราศจากความยินยอมของผู้อยู่อาศัยได้ไม่¹

ราชอาณาจักรไทยก็ได้มีการบัญญัติความผิดฐานบุกรุกไว้เช่นกัน โดยปัจจุบันปรากฏอยู่ตามประมวลกฎหมายอาญาตั้งแต่มาตรา 362 – มาตรา 365 แต่เมื่อพิจารณาจากประวัติศาสตร์ของอาณาจักรไทยพบว่าความผิดฐานบุกรุกตามกฎหมายไทยมีการพัฒนามาตั้งแต่สมัยอดีต กล่าวคือ ราชอาณาจักรไทยมีการพัฒนาเกี่ยวกับความผิดฐานบุกรุกมาเกิดขึ้นอย่างน้อย 3 ครั้งใหญ่ ได้แก่ สมัยที่ใช้กฎหมายตรา

---

* บทความนี้เรียบเรียงจากสารนิพนธ์เรื่อง การกำหนดความผิดอาญฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย ซึ่งได้ผ่านการสอบสารนิพนธ์แล้ว

** ผู้ร่วมดำเนินการจัดทำสารนิพนธ์และที่ปรึกษาสารนิพนธ์

*** นักศึกษาปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ สาขาอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มหาวิทยาลัยศรีปทุม

¹ นางสาววิมลฎีกา ศรีประเสริฐ, “การกำหนดความผิดอาญฐานบุกรุกเพื่อ ไปกระทำความผิดฐานอื่น” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2560), น.14.

สามดวง สมัยที่ใช้กฎหมายลักษณะอาญา และสมัยปัจจุบันที่ใช้ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแต่ละยุคสมัยมีการเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติว่าด้วยความผิดฐานบุกรุกไปตามลำดับ เพื่อบัญญัติกฎหมายให้ชัดเจนและเป็นไปตามหลักสากลมากขึ้น ทั้งการตีความของศาลฎีกาก็มีพัฒนาการไปตามพัฒนาการของกฎหมาย เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง

เมื่อเป็นเช่นนี้การบัญญัติความผิดฐานบุกรุกไว้เป็นความผิดอาญาจึงมีความสำคัญ เพราะในความหมายทั่วไป “บุกรุก” หมายถึงการล่วงล้ำเข้าไปในเขตที่หวงห้ามหรือล่วงล้ำเข้าไปในสถานที่ของผู้อื่น โดยบังอาจหรือพลการ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์อื่น ๆ จะพบว่าความผิดฐานบุกรุกมีลักษณะเฉพาะ คือ เป็นความผิดที่เกิดขึ้นกับอสังหาริมทรัพย์เท่านั้น และเป็นการรบกวนกรรมสิทธิ์หรือการครอบครองในอสังหาริมทรัพย์ที่ผู้กระทำได้เข้าไปเพื่อถือการครอบครองหรือเข้าไปรบกวนการครอบครองโดยปกติสุข หรือมิฉะนั้นแล้วก็เข้าไปในสถานที่ซึ่งไม่สมควรเข้าไป¹ เช่น เเคสถาน ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 1 (4) “เคสถาน” หมายความว่า ที่ซึ่งได้เป็นที่อยู่อาศัย เช่น โรง เรือน หรือแพ ซึ่งคนอยู่อาศัย และให้หมายความรวมถึงบริเวณของที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย จะมีรั้วล้อมหรือไม่ก็ตาม บ้านของผู้เสียหายไม่มีรั้วล้อม กับบริเวณหลังบ้านผู้เสียหายอยู่ติดกับถนนส่วนบุคคล กรณีจะถือเอาเพียงฝาผนังและประตูเหล็กด้านหลังเป็นแนวของเคสถานย่อมจะไม่ได้ เพราะเคสถานตามกฎหมายให้หมายความรวมถึงบริเวณของที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยนั้นด้วย ผู้เสียหายใช้ประโยชน์บริเวณรอบบ้านเป็นที่วางสิ่งของกับมีหลังคาบ้านยื่นออกมาคลุม การที่จำเลยทั้งสองไปอยู่ที่บริเวณประตูหลังบ้านผู้เสียหาย ย่อมถือว่าเป็นการเข้าไปในเคสถานของผู้เสียหายแล้ว จำเลยทั้งสองเข้าไปในขณะที่ผู้เสียหายไม่อยู่บ้าน ทั้งผู้เสียหายและจำเลยทั้งสองมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อนจึงยังไม่มีเหตุสมควรที่จะเข้าไปอยู่บริเวณประตูหลังบ้านของผู้เสียหาย พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานบุกรุกเข้าไปในเคสถานของผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควร²

ในปัจจุบันนี้ประเทศไทยได้รับรู้และให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวหรือสิทธิส่วนตัวของบุคคลมากขึ้น “สิทธิส่วนบุคคล” หรือ “สิทธิในส่วนตัว” (Right to

---

² การวิเคราะห์การพัฒนากฎการตีความของศาลฎีกาไทย : ศึกษาประเด็นความผิดฐานบุกรุก, นายธนพล เศรษฐกุลหาญ, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2560

Privacy) นั้นเป็นสิทธิประเภทหนึ่งซึ่งต่างประเทศได้ให้ความสำคัญและให้ความคุ้มครองมานานแล้ว ซึ่งได้ให้ความหมายของคำว่า “สิทธิส่วนบุคคล” หมายความว่า สิทธิของบุคคลที่จะอยู่ลำพัง (Right to be led alone) โดยปราศจากการรบกวนจากบุคคลอื่น

ดังนั้นการส่งเสริมให้คุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลจึงเกิดขึ้นทั้งระดับสากลและระดับประเทศ กล่าวคือ ในระดับสากลขององค์การสหประชาชาติที่จะให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพมนุษยชนให้เกิดผล และเพื่อให้เป็นมาตรฐานสากลสำหรับประเทศสมาชิก³ การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพเป็นหลักการที่สำคัญของการกระทำของรัฐที่ต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับคุณค่าและสิทธิของประชาชนตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ทั้งเป็นไปตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) ข้อที่ 12. บุคคลใด ๆ จะถูกแทรกสอดโดยพลการในความเป็นอยู่ส่วนตัว ในครอบครัว ในเคหสถาน หรือ ในการสื่อสาร หรือจะถูกกลบหลูในเกียรติยศและชื่อเสียงไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองของกฎหมายต่อการแทรกสอด หรือการกลบหลูดังกล่าว⁴ ในทำนองเดียวกันกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Right) ข้อบทที่ 17 ก็ได้บัญญัติว่า 1. บุคคลจะถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือการติดต่อสื่อสารโดยพลการหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และจะถูกกลบหลูเกียรติและชื่อเสียงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ 2. บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมิให้ถูกแทรกแซงหรือกลบหลูเช่นว่านั้น⁵ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 มาตรา 33 บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในเคหสถานการเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความ

---

³ วนิดา แสงสารพันธ์, “สิทธิส่วนบุคคล”กับความคุ้มครองตามกฎหมาย

⁴ Article 12 : No one shall be subjected to arbitrary interference with his privacy, family, home or correspondence, nor to attacks upon his honour and reputation. Everyone has the right to the protection of the law against such interference or attacks

กิตติบดี ไชพูล คณะนิติศาสตร์, เอกสารประกอบการบรรยายวิชากฎหมายสิทธิมนุษยชน, มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีการศึกษา 2559

⁵ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR), หน้า11, สืบค้นเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2564 จาก

<https://www.law.cmu.ac.th/law2011/journal/e1506093485.pdf>

ยินยอมของผู้ครอบครองหรือการค้นเคหาสถาน หรือที่รโหฐานจะกระทำมิได้ เว้นแต่คำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ⁶

ในขณะที่ปัญหาข้อเท็จจริงมีกรณีที่ผู้กระทำได้บุกรุกเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อที่จะกระทำการบางอย่างอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ตามมาตรา 364 กล่าวไว้ว่าผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรเข้าไปหรือซ่อนตัวอยู่ในเคหาสถาน จะเห็นได้ว่าความหมายของคำว่า เคหาสถาน ตามที่กฎหมายของไทยตามมาตรา 364 ที่บัญญัติไว้ได้กล่าวถึงแต่คำว่าบุกรุกเคหาสถานแต่ไม่ได้กล่าวถึงที่พักอาศัย หรือบ้านพักอาศัยโดยเฉพาะเอาไว้ให้ชัดเจน เพราะผู้กระทำต้องมีเจตนาพิเศษที่จะเข้าครอบครองหรือรบกวนการครอบครองและต้องเป็นทรัพย์ที่ผู้กระทำเข้าไปได้⁷ จึงต้องเป็นทรัพย์ชนิดที่มีรูปร่าง ทั้งที่จริงแล้วลักษณะพฤติการณ์การกระทำและเจตนาของผู้กระทำนั้นเป็นยิ่งกว่าความผิดฐานบุกรุก สิ่งที่ถูกกฎหมายมุ่งประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองคือ ความสงบสุขของการดำรงชีวิตในพื้นที่และสิทธิเข้าบ้าน ดังนั้นบัญญัติของไทยเกี่ยวกับการบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบันไว้เพียงเท่านี้ จึงไม่สอดคล้องและไม่มีการแบ่งแยกถึงสถานที่ที่บุกรุกที่พักอาศัยกับบุกรุกทั่วไปไว้ให้ชัดเจน ทั้งที่การกระทำเช่นนี้เป็นการรบกวนความสงบสุขของการดำรงชีวิตในพื้นที่ส่วนตัวสิทธิในความเป็นเจ้าของบ้านอันเป็นสิ่งที่กฎหมายจะคุ้มครอง

ผู้วิจัยจึงพบปัญหาดังนี้ ปัญหากรณี

1. ไม่มีการแบ่งแยกการความผิดฐานบุกรุกระหว่างบุกรุกทั่วไปกับบุกรุกบ้านที่พักอาศัยแยกออกจากกันอย่างชัดเจน
2. ปัญหาของการลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดอย่างแท้จริงและเหมาะสม ทั้งที่เป็นที่แน่ชัดว่าการที่ผู้กระทำได้เข้าไปในบ้านพักอาศัยของผู้อื่นนั้นอาจจะมีเจตนาร้ายแรงกว่าที่จะเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ธรรมดาคือบุกรุกทั่วไป และยิ่งไปกว่านั้นอาจมีเจตนาที่จะไปทำความผิดอื่นร่วมด้วยก็ได้ ฉะนั้นการบุกรุกบ้านพักอาศัยจึงสมควรที่จะได้ลงโทษมากกว่าการบุกรุกธรรมดา

⁶ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560

⁷ ดร.สุพิศ ประณีตพลกรัง, (2562), Criminal law ความผิดฐานบุกรุก ฐานรับของโจร(จัดพิมพ์ครั้งที่ 3), (หน้าที่2-3)

ดังนั้นกฎหมายอาญาไทยจึงสมควรมีการปรับปรุงบทบัญญัติความผิดอาญาเพื่อให้สามารถนำมาบังคับใช้กรณีข้างต้นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการศึกษาทฤษฎีทางอาญาและกฎหมายที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศเพื่อนำมาศึกษาและเป็นแนวทางในการกำหนดเป็นความผิดอาญาเรื่องการกระทำ ความผิดฐานบุกรุกที่เหมาะสมกับประเทศไทย

2. มาตรการทางกฎหมายการบุกรุกเคสสถานที่พักอาศัยของประเทศไทยและต่างประเทศ

ความผิดบุกรุกของในกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศอินเดีย ประเทศสิงคโปร์ และ ฝรั่งเศส โดยจะพิจารณาบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการบุกรุก ในลักษณะของการกระทำที่กฎหมายบัญญัติเป็น ความผิด ขอบเขตของบทบัญญัติและโทษที่กำหนดสำหรับการกระทำความผิด

2.1 ความผิดบุกรุกต่างประเทศ

ประเทศอินเดียเป็นประเทศในทวีปเอเชียที่เคยตกเป็นเมืองอาณานิคมของประเทศ อังกฤษ ระบบกฎหมายของประเทศอินเดียจึงได้รับอิทธิพลส่วนมากมาจากประเทศอังกฤษ ระบบกฎหมายของประเทศอินเดียจึงเป็นระบบกฎหมายคอมมอนลอว์แบบอังกฤษ

2.1.1 ประเทศสาธารณรัฐอินเดีย

ประเทศสาธารณรัฐอินเดียมีประมวลกฎหมายอาญาเรียกว่าประมวลกฎหมายของ อินเดีย (The Indian Penal Code) ซึ่งเป็นกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ประมวล กฎหมายอาญาของอินเดียไม่ได้มีบทบัญญัติในหมวดที่เรียกว่าย่องเบา แต่ได้แบ่งเป็นหมวดฐาน ความผิดบุกรุกเป็นบททั่วไป (Criminal Trespass) อีกทั้งประมวลกฎหมายอาญาของอินเดียยังได้แบ่ง ระดับความผิดฐานบุกรุกออกเป็น 2 ระดับ คือ ความผิดฐานบุกรุกบ้านที่พักอาศัย เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า House Trespass ซึ่งเป็นระดับที่ร้ายแรงกว่าความผิดฐานบุกรุก และความผิดฐานลูกล้าเข้าไปในตัวบ้าน ที่พักอาศัย เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า House-breaking เป็นระดับที่ร้ายแรงกว่าความผิดฐานบุกรุกบ้านที่พัก อาศัย นอกจากนี้ยังได้แบ่งย่อยในหมวดฐานความผิดบุกรุกบ้านที่พักอาศัย กับความผิดฐานลูกล้าเข้าไป ในตัวบ้านที่พักอาศัย โดยการแบ่งย่อยนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น เวลาที่ระทำความผิดว่าเป็นกลางวัน หรือกลางคืน หรือเจตนาที่ระทำความผิด รวมทั้งความเสียหายที่ได้รับด้วย

2.1.2 ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์

ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญาของสิงคโปร์ (Penal Code) ได้แบ่งประเภทของความผิดออกเป็น 3 ประเภท คือ ความผิดฐานบุกรุกเพื่อไปกระทำความผิดอื่น (Criminal Trespass), ความผิดฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย (House-trespass) ซึ่งเป็นความผิดที่มีความร้ายแรงกว่าความผิดฐานบุกรุกทั่วไป และความผิดฐานบุกรุกโดยทำลายเคหสถานที่พักอาศัย (House-breaking) ซึ่งเป็นความผิดที่ร้ายแรงกว่าความผิดฐานบุกรุกเคหสถาน

2.1.3 ประเทศฝรั่งเศส

ระบบกฎหมายซีวิลลอว์นั้นเริ่มเกิดขึ้นในประเทศภาคพื้นยุโรป ระบบกฎหมายนี้ให้ความสำคัญกับประมวลกฎหมาย (Code) เพื่อเป็นเหตุผลที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร ที่พัฒนามาจากจารีตประเพณีที่ดีงาม และเป็นประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศแรกในภาคพื้นยุโรปที่จัดทำประมวลกฎหมาย จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติความผิดฐานบุกรุกตามมาตรา 226-4 ถึงมาตรา 226-6 ดังนั้นการกระทำที่มีลักษณะเป็นการบุกรุกโดยมีเจตนาเพื่อไปกระทำความผิดอื่นนั้น ตามกฎหมายอาญาฝรั่งเศสจึงต้องพิจารณาบทบัญญัติความผิดฐานบุกรุกประกอบกับการพิจารณาเรื่องความผิดหลายบทหลายกระทง ในกรณีที่หลายความผิดให้พิพากษาลงโทษเฉพาะโทษที่หนักที่สุดแต่เพียงโทษเดียว โดยลักษณะของการกระทำความผิดซ้อนกันตามบทบัญญัตินี้ คือการที่บุคคลเดียวกันได้กระทำความผิดหลายอย่าง โดยที่ความผิดเหล่านั้นยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดแยกต่างหากจากกัน ซึ่งจะเป็นเพราะผู้กระทำหลบหนีการดำเนินคดีหรือเป็นเพราะได้กระทำความผิดเหล่านั้นต่อเนื่องกันในระยะเวลาอันสั้นไม่ทันที่จะมีการฟ้องร้องลงโทษความผิดแต่ละความผิดได้ก็ตาม⁸

2.2 ความผิดบุกรุกตามกฎหมายไทย

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 มาตรา 33 บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในเคหสถาน

---

⁸ สมจิตต์สุขกมลวัฒนา, “ความผิดหลายบทหลายกระทง”, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะ นิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531), น.38

การเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครองหรือการค้นเคหสถาน หรือที่รโหฐานจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ⁹

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 77 โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา 77 ได้กำหนดแนวทางในการร่างการตรา การปรับปรุงและการยกเลิกกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดความผิดอาญาในวรรคท้าย

มาตรา 77 วรรคท้าย ของรัฐธรรมนูญ วางหลัก ให้การกำหนดโทษอาญาควรมีเฉพาะกรณีความผิดร้ายแรงเท่านั้น โดยทั่วไปแล้ว ความผิดอาญาร้ายแรงมักมีลักษณะเป็นการก่ออันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ในหลายประเทศนั้นใช้อัตราโทษเป็นตัวชี้วัดความร้ายแรง ดังนั้น ในการกำหนดโทษอาญาจึงควรมีเฉพาะกรณีความผิดร้ายแรง เพราะบุคคลย่อมไม่สมควรถูกลงโทษหากการกระทำไม่ถือเป็นความผิดอาญา รวมไปถึงความผิดเล็กน้อยที่ไม่มีความรุนแรงอีกด้วย มิเช่นนั้น การลงโทษทางอาญาย่อมเป็นการใช้กฎหมายรังแกผู้บริสุทธิ์ซึ่งเป็นการทำลายความยุติธรรม เจตนารมณ์ และความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย

แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 77 วรรคท้ายได้วางหลักให้เพียงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง แต่ตามความเป็นจริง ความผิดเล็กน้อย หรือความผิดที่มีลักษณะของการกระทำไม่มีความผิดอาญาหลายประการยังคงถูกบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา แต่จัดหมวดหมู่ไว้ในประเภทของการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบ หรือความผิดทางปกครองย่อมสอดคล้องกับหลักประกันของกฎหมายอาญาที่ลงโทษแต่เฉพาะการกระทำที่เป็นความผิดอาญาและเจตนารมณ์ของกฎหมายอาญาที่มุ่งคุ้มครองการอยู่ร่วมกันในสังคมให้เป็นไปโดยสงบเรียบร้อย¹⁰

จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 77 จะกล่าวถึงเรื่องการคุ้มครองเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของบุคคลและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560

---

⁹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560

¹⁰ สุภัสสรี เทพหัสดิน ณ อยุธยา Supachalee Devahastin Na Ayudhya,กฎหมายอาญาเพื่อ Over Criminalization.

มาตรา 33ในเรื่องของความเป็นส่วนตัวในเรื่องเคหสถานที่พักอาศัย ซึ่งเหตุผลที่ผู้วิจัยศึกษาประเด็นนี้ เพราะว่า อย่างเช่นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้เข้าไปกระทำความผิดโดยได้เข้าไปในห้องทำงานหรือห้องส่วนตัว ที่ส่วนตัว แต่ถ้ามีการเข้าไปทำร้ายจะเอาความผิดฐานบุกรุกธรรมดาไปใช้ไม่ได้ เพราะเป็นที่พิเศษ

ราชอาณาจักรไทยก็ได้มีการบัญญัติความผิดฐานบุกรุกไว้เช่นกัน โดยปัจจุบันปรากฏอยู่ตามประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติอยู่ในภาค 2 ลักษณะ 12 หมวด 8 ตั้งแต่มาตรา 362 – มาตรา 365 โดยที่มาตรา 362 ถึงมาตรา 364 เป็นบทบัญญัติฐานความผิด มาตรา 365 เป็นเหตุฉกรรจ์ของความผิด มาตรา 362 ถึงมาตรา 364 ส่วนมาตรา 366 เป็นข้อบัญญัติทางพิจารณาโดยอธิบายลักษณะของการกระทำที่เป็นความผิดบุกรุกได้ดังนี้

1. การเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อถือการครอบครอง หรือเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นโดยปกติสุข (มาตรา 362)
2. การขกย้ายหรือทำลายเครื่องหมายเขตแห่งอสังหาริมทรัพย์ (มาตรา 363)
3. การเข้าไปอยู่หรือซ่อนตัวโดยไม่ยอมออกจากเคหสถาน (มาตรา 364)

3. แนวคิด ทฤษฎีการกำหนดความผิดอาญาฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย

ในการกำหนดความผิดอาญาสำหรับการกระทำที่มีลักษณะเป็นการบุกรุก เกี่ยวกับการบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยจึงศึกษาถึงหลักการทางกฎหมาย 2 ประการ คือหลักการกำหนดความผิดทางอาญา และหลักการกำหนดเหตุฉกรรจ์

1. หลักการกำหนดความผิดทางอาญา

หลักการกำหนดความผิดทางอาญา(Criminalisation หรือ Criminalization) คือการกำหนดให้พฤติกรรมใด ๆ ของมนุษย์ตกอยู่ภายใต้กรอบ และผลผูกพันของกฎหมาย และมีมาตรการลงโทษทางกฎหมาย เพื่อจะใช้เป็นหลักเกณฑ์สำคัญในการพิจารณากำหนดให้พฤติกรรมใดของมนุษย์เป็นความผิดทางอาญา หลักการกำหนดความผิดทางอาญาที่สำคัญ เป็นที่รู้จักแพร่หลาย และสามารถนำมาเป็นหลักเกณฑ์พิจารณาสำหรับการบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย เช่น หลักภัยอันตรายต่อผู้อื่น(Harm to Others) เป็นต้น ทั้งนี้ในการกำหนดพฤติกรรมใด ๆ ของมนุษย์เป็นความผิดทางอาญาสมควรที่จะต้องใช้

หลักการกำหนดความผิดอาญาหลายทฤษฎีประกอบกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ และเหตุผลรองรับที่เหมาะสมที่สุด

2. หลักการกำหนดเหตุฉกรรจ์

หลักการกำหนดเหตุฉกรรจ์ (Aggravation หรือ Aggravating) คือ พฤติการณ์ หรือปัจจัยใด ๆ ซึ่งประกอบกับการกระทำความผิดอันมีผลทำให้ผู้กระทำนั้นต้องรับโทษสำหรับการกระทำความผิดนั้นหนักขึ้น โดย นิเกล วอกเกอร์ (Nigel Walker) ได้วางหลักเกณฑ์สำหรับการกำหนดเหตุฉกรรจ์ไว้ 2 ประการ คือ ผู้กระทำความผิดสมควรถูกตำหนิมากกว่าความผิดทั่วไป หรือความผิดที่พบเป็นส่วนใหญ่ (Culpability-based) และความทุกข์ทรมาน หรือความเสียหายมีมากกว่าที่เกิดขึ้นจากผู้กระทำความผิด บุกรุกทั่วไป

5. สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

สิทธิอันเกี่ยวกับชีวิตส่วนบุคคลคือสิทธิในความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย ที่อยู่อาศัย สิทธิในทรัพย์สินต่างๆ และการติดต่อสื่อสาร กล่าวคือมนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิในชีวิตและร่างกายของตน โดยปราศจากการถูกล่วงละเมิดโดยมิชอบจากบุคคลอื่น สิทธิเสรีภาพในเคหสถาน หรือที่เรียกว่า “บ้าน” บ้านเป็นสถานที่อยู่อาศัยสามารถอยู่อย่างสงบสุข ปราศจากสิ่งใด ๆ มารบกวน แม้แต่อำนาจของรัฐผู้อื่นจะเข้าไปภายในบ้านโดยปราศจากความยินยอมของผู้อยู่อาศัยได้ไม่

ในปัจจุบันนี้ประเทศไทยได้รับรู้และให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวหรือสิทธิส่วนตัวของบุคคลมากขึ้น “สิทธิส่วนบุคคล” หรือ “สิทธิในส่วนตัว” (Right to Privacy) นั้น และตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 มาตรา 33 บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในเคหสถานการเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครองหรือการค้นเคหสถานหรือที่รโหฐานจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ ในขณะที่ปัญหาข้อเท็จจริงมีกรณีที่ผู้กระทำได้บุกรุกเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น เพื่อที่จะกระทำการบางอย่างอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ตามมาตรา 364 กล่าวไว้ว่าผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรเข้าไปหรือซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน จะเห็นได้ว่าความหมายของคำว่า เคหสถาน ตามที่กฎหมายของไทยตาม

มาตรา 364 ที่บัญญัติไว้ได้กล่าวถึงแต่คำว่าบุกรุกเคหสถานแต่ไม่ได้กล่าวถึงที่พักอาศัย หรือบ้านพักอาศัยโดยเฉพาะเอาไว้ให้ชัดเจน เพราะผู้กระทำความผิดจะต้องมีเจตนาพิเศษที่จะเข้าครอบครองหรือรบกวนการครอบครอง ทั้งที่จริงแล้วลักษณะพฤติการณ์การกระทำและเจตนาของผู้กระทำนั้นเป็นยิ่งกว่าความผิดฐานบุกรุก สิ่งที่ถูกหมายมุ่งประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองคือ ความสงบสุขของการดำรงชีวิตในพื้นที่และสิทธิเข้าบ้าน ดังนั้นบัญญัติของไทยเกี่ยวกับการบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบันไว้เพียงเท่านี้ จึงไม่สอดคล้องและไม่มีการแบ่งแยกถึงสถานที่ที่บุกรุกที่ที่พักอาศัยกับบุกรุกทั่วไปไว้ให้ชัดเจน ทั้งที่การกระทำเช่นนี้เป็นการรบกวนความสงบสุขของการดำรงชีวิตในพื้นที่ส่วนตัวสิทธิในความเป็นเจ้าของบ้านอันเป็นสิ่งที่กฎหมายจะคุ้มครอง

ดังนั้นการบัญญัติความผิดฐานบุกรุกไว้เป็นความผิดอาญาจึงมีความสำคัญ เพราะในความหมายทั่วไป บุกรุก หมายถึง การล่วงล้ำเข้าไปในที่หวงห้ามหรือล่วงล้ำเข้าไปในสถานที่ของผู้อื่นหรือผลการ หรือที่ ๆ ไม่สมควรเข้าไปโดยมิชอบ เมื่อเปรียบเทียบกับฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ๆ จะพบว่าความผิดฐานบุกรุกมีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ เป็นความผิดที่เกิดขึ้นกับอสังหาริมทรัพย์เท่านั้น และเป็นการรบกวนกรรมสิทธิ์หรือการครอบครองในอสังหาริมทรัพย์ที่ผู้กระทำความผิดได้เข้าไปเพื่อถือการครอบครองหรือเข้าไปเพื่อรบกวนการครอบครองโดยปกติสุข

จึงพบปัญหากรณีไม่มีการแบ่งแยกการความผิดฐานบุกรุกระหว่างบุกรุกทั่วไปกับบุกรุกบ้านที่ที่พักอาศัยแยกออกจากกันอย่างชัดเจน และปัญหาของการลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดอย่างแท้จริงและเหมาะสม ทั้งที่เป็นที่แน่ชัดว่าการที่ผู้กระทำได้เข้าไปในบ้านพักอาศัยของผู้อื่นนั้นอาจจะมีเจตนาร้ายแรงกว่าที่จะเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ธรรมดาที่บุกรุกทั่วไป และยิ่งไปกว่านั้นอาจมีเจตนาที่จะไปทำความผิดอื่นร่วมด้วยก็ได้ ฉะนั้นการบุกรุกบ้านพักอาศัยจึงสมควรที่จะได้ลงโทษมากกว่าการบุกรุกธรรมดา

เมื่อพิจารณาถึงความครอบคลุมของบทบัญญัติกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับบทกฎหมายต่างประเทศแล้ว จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นการกำหนดความผิดอาญาฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยที่แบ่งแยกออกจากฐานความผิดบุกรุกทั่วไปมีเฉพาะในบทกฎหมายบางประเทศเท่านั้น โดยประเทศเหล่านั้นเป็นกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) จะมีการแบ่งแยกฐานความผิดทั่วไปไว้โดยเฉพาะ เช่น ประเทศอินเดียและประเทศสิงคโปร์ บัญญัติอยู่ประมวลกฎหมาย

อาญาอินเดีย (The Indian Penal Code) มาตรา 441 และความผิดฐานบุกรุกเคหสถาน “House Trespass” ตามมาตรา 442 ความผิดฐานซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน “Lurking House-trespass” ตามมาตรา 443 และรวมทั้งความผิดฐานบุกรุกโดยทำลายเคหสถาน “House-breaking” ตามมาตรา 445 และกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์ (Civil Law) เช่น ประเทศฝรั่งเศส จะพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส (French Penal Code) ได้บัญญัติการกระทำอันเป็นความผิดฐานบุกรุกไว้ในหมวด 6 ว่าด้วยความผิดที่กระทำต่อสิทธิส่วนบุคคล (Offence Against Personality) ความผิดที่กระทบต่อความเป็นส่วนตัว (Offence Against Privacy) ดังที่ได้กล่าวในบทที่ 3 เป็นต้น

ในการกำหนดความผิดอาญาเรื่องการบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยโดยกำหนดเป็นเหตุจรรยาหรือเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นจากความผิดฐานบุกรุกที่มีอยู่แล้วตามประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่ากรณีที่ผู้กระทำความผิดเจตนาและกระทำความผิดฐานอื่นที่เพิ่มเติมมาจากการกระทำความผิดบุกรุกทั่วไป นับว่าเป็นการกระทำที่ควรได้รับการลงโทษมากกว่าความผิดบุกรุกทั่วไป และด้วยเหตุผลที่ว่า การกระทำเช่นนี้จะกระทำจะสร้างความทุกข์ทรมานหรือความเสียหายที่มากกว่าการกระทำความผิดบุกรุกทั่วไป

ดังนั้นกฎหมายอาญาไทยจึงควรมีการปรับปรุงบทบัญญัติความผิดอาญาเรื่องการบุกรุกเพื่อให้สามารถนำมาบังคับใช้กรณีข้างต้นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการศึกษาทฤษฎีทางอาญาและกฎหมายที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศเพื่อนำมาศึกษาและเป็นแนวทางในการกำหนดเป็นความผิดอาญาเรื่องการกระทำความผิดฐานบุกรุกที่เหมาะสมกับประเทศไทย

5.2 ข้อเสนอแนะ

การกำหนดความผิดในเรื่องการบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยในรูปแบบนี้มีความแตกต่างจากการกำหนดความผิดอาญาเรื่องการกระทำที่เป็นบุกรุกทั่วไป โดยการกำหนดให้การบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยเป็นฐานความผิดขึ้นมาใหม่ฐานหนึ่งแยกต่างหากจากความผิดฐานบุกรุกทั่วไปแบบเดิมที่มีอยู่ โดยเรียกว่าความผิดฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย

ประการแรก ผู้วิจัยเห็นว่ากำหนดเรื่องการบุกรุกบุกรุกตามบัญญัติเดิม ยังไม่มีการแบ่งแยกการความผิดฐานบุกรุกระหว่างบุกรุกทั่วไปกับบุกรุกบ้านที่พักอาศัยแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ฉะนั้น

จึงมีความจำเป็นให้บัญญัติความผิดเพิ่มเติมจากเดิม ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 364 บัญญัติว่า ผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควร เข้าไปหรือซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน อาคารเก็บรักษาทรัพย์สินหรือ สำนักงานในความครอบครองของผู้อื่น หรือไม่ยอมออกไปจากสถานที่เช่นว่านั้นเมื่อผู้มีสิทธิที่จะห้ามมิให้เข้าไปได้ไล่ให้ออก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

โดยบัญญัติเพิ่มเติม วรรคสอง เข้าไป เพื่อให้มีความครอบคลุมมากขึ้น และสามารถนำมา บังคับใช้กับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 364 บัญญัติว่า

“ผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรเข้าไป หรือ ซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน อาคารเก็บรักษาทรัพย์สิน หรือ สำนักงานในความครอบครองของผู้อื่น หรือไม่ยอมออกไปจากสถานที่เช่นว่านั้น เมื่อผู้มีสิทธิที่จะ ห้ามมิให้เข้าไปได้ไล่ให้ออก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำ ทั้งปรับ

ผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรเข้าไปหรือซ่อนตัวอยู่ในที่พักอาศัยที่อยู่ในความครอบครองของ ผู้อื่น หรือไม่ยอมออกไปจากสถานที่เช่นว่านั้น เมื่อผู้มีสิทธิที่จะห้ามมิให้เข้าไปได้ไล่ให้ออก ต้องระวาง โทษจำคุกไม่สองปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

เหตุผลในการเสนอแนะในเรื่องการแบ่งแยกการความผิดฐานบุกรุกระหว่างบุกรุกทั่วไปกับบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย (Privacy) แยกออกจากกันนี้ ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจากบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิด บุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญาของอินเดียและสิงคโปร์ ที่เห็นว่าประเทศดังกล่าวมีการบทยุติ ความผิดบุกรุกที่มีลักษณะเป็นการกำหนดความผิดอาญฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยที่แบ่งแยกออก จากฐานความผิดบุกรุกทั่วไปมีเฉพาะเอาไว้ เพราะเจตนารมณ์ของประเทศดังกล่าวนี้ต้องการป้องกันการรบกวนในสถานที่ดังกล่าวอันเป็นสถานที่ที่บุคคลเชื่อว่าเป็นสถานที่ที่เดียวที่มีความอิสระ ความเป็น ส่วนตัวของเจ้าของที่พักอาศัยนั้นมองว่าสภาพสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และเมื่อมีการกระทำ ความผิดอื่นที่นอกจากการบุกรุกทั่วไปโดยบัญญัติความผิดฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยขึ้นมา ก็จะง่าย

ต่อการบังคับใช้กฎหมายในการที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดตามลักษณะของความผิดฐานนั้น ๆ ที่ได้บัญญัติเอาไว้

ประการที่สอง ส่วนของการกำหนดอัตราโทษสำหรับเหตุกรรจ์เรื่องบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรกำหนดโทษเพิ่มขึ้นในลักษณะที่เป็นสัดส่วน โดยอ้างอิงจากฐานความผิดบุกรุก และเป็นการแก้ไขปัญหาที่ได้กล่าวไว้ดังกล่าวข้างต้นถึงสภาพปัญหาว่ากรณีของการบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย

โดยระวางโทษสำหรับความผิดฐานบุกรุกโดยมีเหตุกรรจ์ตามมาตรา 365 มีโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นโทษที่หนักกว่าโทษตามมาตรา 362 ที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และความผิดฐานบุกรุกเคหสถานตามมาตรา 364 มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยเดิมมีการกำหนดเหตุกรรจ์ของความผิดฐานบุกรุกไว้ในมาตรา 365 โดยปัจจุบันได้กำหนดประเภทของการกระทำที่เป็นเหตุกรรจ์หรือการกระทำที่ทำให้ผู้กระทำความผิดรับโทษหนักขึ้นมี 3 ลักษณะ ได้แก่

- (1) โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่ว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย
- (2) โดยมีอาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป
- (3) ในเวลากลางคืน

ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้วิจัยเห็นว่าควรกำหนดเหตุกรรจ์เรื่องการบุกรุกบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยนี้โดยเป็นการกำหนดเหตุกรรจ์เรื่องการบุกรุกบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย สามารถกำหนดได้ในอีกรูปแบบหนึ่ง คือ กำหนดโดยแยกออกมาเป็นอีกมาตราหนึ่งแยกจากมาตรา 365 โดยจะกำหนดเป็นมาตรา 365/1

ซึ่งแนวคิดในการแก้ไขปัญหานี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเมื่อมีการบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัย ที่หมายรวมถึง หมายรวมถึงที่พักอาศัย (Privacy) หมายถึง ความเป็นส่วนตัวในบ้านที่พักอาศัย สิทธิที่จะอยู่ตามลำพัง และเป็นสิทธิที่เจ้าของสามารถที่จะควบคุมพื้นที่ส่วนตัวของตนเอง หรือการที่

บุคคลมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะอยู่อย่างสันโดษ โดยปราศจากการแทรกแซง การรบกวนจากบุคคลอื่น เป็นสถานที่ที่ผู้อาศัยรู้สึกปลอดภัยในการดำรงชีวิตและการเก็บรักษาที่มีค่าไว้ เมื่อมีการบุกรุกเคหสถาน ที่พักอาศัยแล้วถ้าภายหลังต่อมาได้มีการกระทำความผิดอื่นเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกาย หรือ การลักทรัพย์ก็จะสร้างความทุกข์ทรมานและความเสียหายที่มากกว่าการบุกรุกธรรมดาทั่วไป โดยการ กำหนดเหตุผลกรรจ์เรื่องการบุกรุกบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยนี้สามารถกำหนดอีกรูปแบบหนึ่ง คือ กำหนดโดยแยกออกมาเป็นอีกมาตราหนึ่งแยกจากมาตรา 365 โดยจะกำหนดเป็นมาตรา 365/1

ประการที่สาม ในส่วนของเรื่องการระวางโทษ ผู้วิจัยเห็นว่าควรกำหนดเหตุผลกรรจ์เรื่องการ บุกรุกบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยนี้กำหนดเหตุผลกรรจ์หรือเหตุที่ต้องทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นจากความผิดฐานบุกรุกที่มีอยู่ในประมวลกฎหมายอาญา คือกำหนดโดยแยกออกมาเป็นอีก มาตราหนึ่งแยกจากมาตรา 365 โดยจะกำหนดเป็นมาตรา 365/1 และกำหนดโทษเพิ่มขึ้นอีกสองในสาม ของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดบุกรุกนั้น เพื่อให้มีความครอบคลุมมากขึ้น และสามารถนำมา บังคับใช้กับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ จึงเสนอรูปแบบดังนี้

มาตรา 365/1 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 362 มาตรา 363 หรือมาตรา 364 วรรค สอง เป็นการกระทำเพื่อที่จะกระทำการบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ สองในสาม

- (1) โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่ว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย
- (2) โดยมีอาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป
- (3) ในเวลากลางคืน

ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้วิจัยเห็นว่าอัตราโทษของการเพิ่มโทษที่เหมาะสมคือการเพิ่มโทษสองในสามของโทษที่ กำหนดไว้สำหรับความผิดฐานบุกรุกเคหสถานที่พักอาศัยนั้น เนื่องจากเป็นโทษที่เหมาะสมสำหรับ เจตนาที่จะเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น โดยปกติ

สุข ซึ่งเหตุผลที่ผู้วิจัยศึกษาประเด็นนี้เพราะว่า อย่างเช่นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้เข้าไปกระทำความผิดโดยได้เข้าไปในห้องทำงานหมอ ห้องส่วนตัว ที่ส่วนตัว แต่ถ้ามีการเข้าไปทำร้ายจะเอาความผิดฐานบุกรุกธรรมดาไปใช้ไม่ได้ เพราะเป็นที่พิเศษ

รวมทั้งความเป็นส่วนตัวในบ้านที่พักอาศัย ตามที่กล่าวไว้ในประการที่สอง และแนวคิดการแก้ไขปัญหาคriminalนี้เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับต่างประเทศแล้วพบว่ามีการระวางโทษที่แน่นอน อย่างเช่น ประเทศอินเดียและสิงคโปร์กำหนดโทษไว้ในลักษณะที่เป็นลำดับขั้นตอนตามเจตนาของการกระทำความผิดจึงเป็นแนวทางที่ผู้วิจัยนำมาเสนอแนะเพื่อปรับปรุงบทบัญญัติความผิดอาญาเรื่องการบุกรุกเพื่อให้สามารถนำมาบังคับใช้กรณีข้างต้นอย่างมีประสิทธิภาพ